Istoria ascunsă a versetului patruzeci — numărul treisprezece

Numărul treisprezece

Jeff Pippenger
2026-05-28

Ca simbol principal al celor o sută patruzeci și patru de mii, Petru stă la Panium în 2026, lucrând pentru a corecta falsa predicție din 18 iulie 2020. Lucrarea sa în această privință se aliniază cu lucrarea corectării de către Josiah Litch a datei de 11 august 1840 și cu identificarea de către Samuel Snow a datei de 22 octombrie 1844. Corectarea lui Litch a împuternicit solia primului înger, iar cea a lui Snow a împuternicit solia celui de-al doilea înger. Împuternicirea soliilor primului și celui de-al doilea înger prefigurează împuternicirea soliei celui de-al treilea înger. Caracteristicile primului și ale celui de-al doilea sunt reprezentate în al treilea ca o combinație între o solie exterioară de vai și solia interioară a strigătului de la miezul nopții din parabola celor zece fecioare.

Într-o întreită aplicare a profeției, prima și a treia, care sunt de asemenea începutul și sfârșitul, vor avea caracteristici paralele. Recent, un frate a descoperit mai multe adevăruri asociate cu prima nenorocire din Apocalipsa nouă, care, atunci când sunt aplicate potrivit principiului Alfa și Omega, identifică o altă confirmare profundă a „cutremurului” din Apocalipsa unsprezece. Legea duminicală din Statele Unite este „cutremurul” care s-a împlinit mai întâi în Revoluția Franceză, când Franța, care era una dintre cele zece națiuni ce alcătuiau structura profetică a Romei păgâne din cartea lui Daniel, a fost răsturnată. Astfel, capitolul unsprezece spune că a căzut a zecea parte a cetății.

> Și în ceasul acela s-a făcut un mare cutremur de pământ, și a căzut a zecea parte a cetății, și în cutremur au fost uciși dintre oameni șapte mii; iar cei rămași s-au înfricoșat și au dat slavă Dumnezeului cerului. Apocalipsa 11:13.

Imediat după acest verset sosește islamul celei de-a treia nenorociri.

> Al doilea vai a trecut; și iată, al treilea vai vine curând. Apocalipsa 11:14.

Pionierii se așteptau ca „al treilea vai” să urmeze imediat după al doilea vai, însă cuvântul tradus prin „curând” înseamnă deodată și pe neașteptate, ceea ce constituie caracteristica atacurilor-surpriză ale islamului. Al treilea vai nu trebuia să vină la 22 octombrie 1844, așa cum au presupus pionierii, ci, atunci când avea să vină, urma să se petreacă „deodată și pe neașteptate”, așa cum s-a întâmplat la 11 septembrie, marcând astfel începutul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, care se încheie cu puțin înainte de cutremurul legii duminicale.

„Cutremurul” legii duminicale este zguduirea fiarei „pământului”, iar când a avut loc 11 septembrie, sora White a arătat că Domnul S-a ridicat ca să „înspăimânte cumplit pământul”. La începutul sigilării și la sfârșitul ei, fiara pământului este zguduită, de aici „marele cutremur”.

„Niciodată n-am spus aceasta. Am spus, pe când priveam marile clădiri care se înălțau acolo, etaj după etaj: «Ce scene îngrozitoare vor avea loc când Domnul Se va ridica să zguduie cumplit pământul! Atunci se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18:1–3.»” Review and Herald, 5 iulie 1906.

Domnul „Se ridică” atunci când are loc o schimbare în lucrarea Sa dispensațională, așa cum s-a întâmplat atunci când Ștefan a fost ucis cu pietre și la 22 octombrie 1844, când a început judecata morților. Când judecata celor vii a început la 11/9, Domnul S-a ridicat din nou, iar apoi a zguduit fiara pământului, așa cum va face la sfârșitul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, când Își va schimba lucrarea Sa dispensațională de la biserica Sa la cealaltă turmă a Sa, dintre cei care se află încă în Babilon.

Ceea ce a descoperit fratele Daniel sunt caracteristicile celei dintâi nenorociri, care se armonizează cu mărturia „marelui cutremur” din capitolul unsprezece, în acord cu istoria și cu înțelegerea pionierilor asupra istoriei care a împlinit cea dintâi nenorocire.

Și al cincilea înger a sunat din trâmbiță, și am văzut o stea căzută din cer pe pământ; și i s-a dat cheia fântânii adâncului. Și a deschis fântâna adâncului; și din fântână s-a ridicat un fum, ca fumul unui cuptor mare; și soarele și văzduhul s-au întunecat din pricina fumului fântânii. Și din fum au ieșit lăcuste pe pământ; și li s-a dat putere, așa cum au putere scorpionii pământului. Și li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului, nici vreun lucru verde, nici vreun copac; ci numai pe oamenii care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor. Apocalipsa 9:1–4.

Pionierii au aplicat corect aceste versete la istoria care l-a introdus pe Mohammed, care s-a născut în 570, a unificat triburile în 606, a primit prima sa revelație în 610, a migrat la Medina în 622, și-a început războiul în 624 și a murit în 632. „Adâncul” reprezintă în mod profetic o nouă manifestare a lui Satana, dar Mohammed a început în Arabia, care este cunoscută și ca adâncul din pricina vastelor deșerturi.

Mahomed a devenit regele profetic, sau, aşa cum a fost numit, „cel de încredere”, în 606, când a rezolvat o dispută între diferitele triburi care se aflau în încurcătură cu privire la cine ar trebui să fie îngăduit să reaşeze piatra de temelie „stânca neagră” a Kaabei. Kaaba este o clădire în formă de cub (de aici şi numele „Kaaba”, care în arabă înseamnă „cub”), situată în centrul Marii Moschei din Mecca, în Arabia Saudită. Are aproximativ 43 de picioare înălţime, unsprezece picioare lăţime şi 10 picioare lungime, fiind construită din granit şi marmură, cu un înveliş din mătase şi bumbac negre. Kaaba a existat cu mult înainte de Mahomed şi, potrivit tradiţiei islamice, a fost construită iniţial de Avraam şi de fiul său Ismael ca o casă de închinare pentru Dumnezeul Unic (Allah). De-a lungul secolelor, ea s-a umplut de idoli şi a fost folosită ca sanctuar păgân de triburile arabe.

Kaaba ni kituo cha kiroho cha ulimwengu wa Kiislamu—jengo la kale, rahisi, linaloashiria umoja wa Mungu, umoja, na uhusiano kati ya imani ya Ibrahimu na Uislamu. Waislamu hawalichukulii kuwa “nyumba ya Mungu” kwa maana halisi, bali kama kitovu cha ibada kilichowekwa na Mungu. Matendo ya Mohammed katika kipindi ambacho Kaaba ilikuwa imeharibiwa kisha ikajengwa upya, ndiko uongozi wake ulipoanzia.

አንድ ድንገተኛ ጎርፍ ካዕባን አበላሽቶት ነበር፣ እናም የቁረይሽ ጎሳ እንደገና ሠራው። ጥቁሩን ድንጋይ (ሐጀር አል-አስዋድ) ወደ መደበኛ ማዕዘኑ መመለስ በደረሰ ጊዜ፣ የተለያዩ ነገዶች ይህን ክብር ማን እንደሚቀበል ስለሚሆን ተጣሉ። ወደ ስፍራው ቀጥሎ የሚገባው ሰው እንዲወስን ተስማሙ። ሙሐመድ ገባ፣ እርሱም ግጭቱን በጥበብ ፈታው፤ ጥቁሩን ድንጋይ በጨርቅ ላይ አኖረው፣ ከእያንዳንዱም ነገድ አንድ ተወካይ እንዲያነሳው አደረገ፣ በአንድነት እየተሸከሙት እንዲያመጡት አደረገ፣ ከዚያም እርሱ ራሱ በቦታው አኖረው። ይህ ክስተት በመካ ሕዝብ መካከል ታላቅ ክብርን እና አል-አሚን ("ታማኙ") የሚል ማዕረግ አስገኝለት። ይህ በብዙ የጊዜ መደቦች ውስጥ ከሚጠቁሙ ዋነኛ ከነቢይነቱ በፊት የሆኑ ክስተቶች አንዱ ነው። "ጥቁሩ ድንጋይ" በሙሐመድ የተቀመጠው የማዕዘን ራስ ድንጋይ ነበር፣ እርሱም በእስልምና ላይ ነቢያዊ ንጉሥ ነው። ይህ ጥቁር የማዕዘን ራስ ድንጋይ የክርስቶስ (እውነተኛው የማዕዘን ራስ ድንጋይ) ግልጽ አስመሳይ ነው፣ እናም ለዓመታት በጣዖታት መግባት ምክንያት የተበላሸው የካዕባ ቤት መበላሸት ደግሞ በሙሐመድ ተፈትቷል።

بعدما نقضت قريش صلح الحديبية، سار محمد إلى مكة بجيش قوامه نحو عشرة آلاف من المسلمين. فاستسلمت المدينة عن طريق جديد. ثم دخل محمد الكعبة، وحطّم الأصنام الثلاثمئة والستين، وأعاد تخصيص المزار لعبادة الإله الواحد (الله). وهكذا وضع محمد، ملك الإسلام، حجر الزاوية، وطهّر الهيكل من عبادة الأوثان.

În cartea Apocalipsei sunt trei puteri care se ridică din Adânc, iar fiecare dintre cele trei reprezintă un Hristos contrafăcut. Satana, balaurul, caută să fie asemenea Celui Preaînalt, așezat pe tronul Său și peste Biserica Sa.

> Cum ai căzut din cer, o, Lucifer, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, care slăbeai neamurile! Căci ai zis în inima ta: „Mă voi sui în ceruri, îmi voi înălța scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea și pe muntele adunării, în marginile miazănoaptei; mă voi sui deasupra înălțimilor norilor; voi fi ca Cel Preaînalt." Totuși, vei fi aruncat în locuința morților, în adâncurile gropii. Isaia 14:12–15.

Balaurul ateismului a ieșit din adânc în Apocalipsa unsprezece, iar fiara catolicismului se ridică din adânc atunci când rana ei de moarte este vindecată.

> Fiara pe care ai văzut-o era, și nu mai este; și se va ridica din adânc și va merge la pierzare; iar locuitorii pământului se vor mira, ale căror nume n-au fost scrise în cartea vieții de la întemeierea lumii, când vor privi fiara care era, și nu mai este, și totuși este. Apocalipsa 17:8.

Fiara ya Ukatoliki hupanda kwenye kiti cha enzi cha dunia wakati wa sheria ya Jumapili, pale muungano wa pande tatu unapowekwa rasmi. Sawa na yule joka, Ukatoliki hudai kuwa Mungu, kama Paulo alivyoitambua kwa usahihi mkubwa.

> Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci ziua aceea nu va veni înainte de a fi venit mai întâi lepădarea de credință și de a se fi descoperit omul fărădelegii, fiul pierzării; potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu" sau de ce este vrednic de închinare, așa încât se așază în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. 2 Tesaloniceni 2:3, 4.

Asemenea balaurului, fiara catolicismului este antihristă; amândouă pretind a fi Dumnezeu, iar nimicirea lor finală este asociată, în mărturia biblică, cu ele înseși, căci balaurul este aruncat în iad, iar fiara este fiul pierzării. Pierzarea însemnând nimicirea finală.

„Hotărârea lui antihrist de a duce la îndeplinire răzvrătirea pe care a început-o în cer va continua să lucreze în fiii neascultării.” Testimonies, volumul 9, 230.

„Papež Říma zde na zemi vykonával totéž dílo, jaké bylo vykonáváno v nebeských síních před vyhnáním knížete temnoty. Satan se snažil v nebi opravit Boží zákon a předložit svůj vlastní dodatek. Vyvyšoval svůj vlastní úsudek nad úsudek svého Stvořitele a postavil svou vůli nad vůli Jehovovu, a tímto způsobem fakticky prohlásil Boha za omylného. Také papež jedná stejným způsobem a, přisvojuje si neomylnost, usiluje přizpůsobit Boží zákon svým vlastním představám, domnívaje se, že je schopen napravit chyby, které, jak se domnívá, vidí v ustanoveních a přikázáních Pána nebe i země. Světu tím v podstatě říká: Dám vám lepší zákony než zákony Jehovovy. Jaká urážka Boha nebeského!“ Signs of the Times, 19. listopadu 1894.

Uislamu, uliowakilishwa na Mohammed katika historia ya karne ya saba, pia ulitoka katika shimo lisilo na mwisho wakati ufunguo aliopewa Mohammed ulipozungushwa. Shimo lilipofunguliwa, “moshi” ulitoka na kutiiza giza jua na anga. Waanzilishi walitambua kwa usahihi kwamba “ufunguo” uliofungua shimo ulikuwa vita vya Nineveh.

Când abordăm primele trei versete din capitolul nouă al cărții Apocalipsa din perspectiva înțelegerii pionierilor, în contextul unei întreite aplicări a profeției, descoperim că trăsăturile profetice ale acelor versete, care reprezintă prima nenorocire, prefigurează trăsăturile profetice ale celei de-a treia nenorociri, care vine „curând” la marele cutremur. Legea duminicală este reprezentată prin bătălia de la Ninive.

Petru este responsabil de corectarea predicției false privind mingile de foc ale Nashville-ului și recunoaște că aplicarea corectă a avertizării lui Ellen White cu privire la mingi de foc asupra Nashville-ului marchează începutul „distrugerii a mii de orașe aproape pe deplin dedate idolatriei”.

Bulele de foc ale Nashville-ului marchează începutul unei perioade de distrugere asupra orașelor și marchează, de asemenea, începutul proclamării soliei scurte a strigătului de la miezul nopții. Acea solie începe cu un atac neașteptat din partea Islamului, iar perioada se încheie cu un atac neașteptat din partea Islamului la marele cutremur. Perioada proclamării strigătului de la miezul nopții marchează sfârșitul timpului de sigilare a celor o sută patruzeci și patru de mii, care a început odată cu atacul neașteptat al Islamului de la 11 septembrie.

Pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii a început atunci în armonie cu linia lui Balaam și a măgăriței, unde sunt trei lovituri care culminează în legea duminicală, dar unde al doilea atac neașteptat include 7 octombrie 2023 asupra vechii țări glorioase și apoi la mingile de foc din Nashville. Toate liniile sunt în acord, iar Petru înțelege că desigilarea acestor adevăruri, care sunt reprezentate ca omul cu peria de praf adunând bijuteriile risipite și aruncându-le în casetă, este lucrarea Leului din seminția lui Iuda.

Leul lui Iuda identifică mesajul corectat al lui Petru din Nashville ca având loc în perioada finală a sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, care este reprezentată în istoria ascunsă a versetului patruzeci din Daniel unsprezece și, mai precis, în porțiunea acelei istorii ascunse reprezentată în versetele unsprezece până la cincisprezece ale aceluiași capitol. În acele versete, bătălia de la Rafia

și bătălia de la Panium conduc la legea duminicală din versetul șaisprezece, care este reprezentată de bătălia de la Actium. Când bătălia de la Panium se unește cu bătălia de la Actium la legea duminicală, se repetă și bătălia de la Ninive.

"Cheia" dată lui Mohammed, împăratul islamului, al cărui nume nu este numai caracterul islamului, ci și locul nimicirii marcat de bătălia de la Ninive. Numele împăratului, „în limba evreiască este Abaddon", iar „în limba grecească are numele Apollyon". Greaca și ebraica pun în evidență Vechiul și Noul Testament și ne învață că Abaddon înseamnă „locul nimicirii", iar Apollyon înseamnă „nimicitorul". În versetul unsprezece din Apocalipsa nouă, împăratul peste islam este Mohammed, dar este și „îngerul adâncului", care este Satan. Așa cum papa este antihristul, ca om de dreapta al lui Satan pe pământ, tot astfel Mohammed este și el controlat în mod direct de Satan, îngerul adâncului.

La legea duminicală, unirea întreită este impusă lumii, iar rana de moarte care i-a fost dată papalității în 1798, marcând astfel sfârșitul Evului Întunecat, este vindecată. Când rana de moarte este vindecată, sosește a doua perioadă a Evului Întunecat, iar la marele cutremur care este legea duminicală, islamul răsucește cheia și fum, ca dintr-un cuptor, întunecă soarele și stelele, pe măsură ce întunericul revine. Bătălia de la Ninive se repetă la legea duminicală, căci ea este cheia care aduce a doua perioadă de întuneric. Acolo, apostazia națională este urmată de ruină națională. Acolo, „despotismul activ" domnește pe deplin, căci fumul islamului care întunecă soarele și stelele la bătălia de la Ninive este ca al unui cuptor arzător. „Cuptorul arzător" a fost un element al legământului lui Dumnezeu cu Avraam.

> Și s-a întâmplat că, după ce soarele a apus și s-a făcut întuneric, iată, un cuptor fumegând și o flacără aprinsă au trecut printre acele bucăți. Geneza 15:17.

Kuptorja që nxirrte tym, e cila kaloi midis flijimeve të besëlidhjes së Abramit, e identifikoi skllavërinë në Egjipt të paraqitur në vargun trembëdhjetë.

> Și i-a zis lui Avram: „Să știi cu siguranță că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu este a lor, și le va sluji; iar aceia îi vor asupri patru sute de ani." Geneza 15:13.

O „vatră aprinsă", precum cuptorul lui Nebucadnețar din capitolul al treilea al cărții lui Daniel, reprezintă robie și sclavie, așa cum era starea lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego.

> „Dar asemenea stelelor în vastul circuit al căii lor rânduite, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă, nici întârziere. Prin simbolurile marelui întuneric și ale cuptorului fumegând, Dumnezeu îi descoperise lui Avraam robia lui Israel în Egipt și declarase că timpul șederii lor vremelnice avea să fie de patru sute de ani. „După aceea", a spus El, „vor ieși cu mari avuții." Geneza 15:14." Hristos, Lumina lumii, 33.

> Ci Domnul v-a luat și v-a scos din cuptorul de fier, din Egipt, ca să-I fiți un popor de moștenire, cum sunteți astăzi. Deuteronomul 4:20.

Fumul care întunecă soarele și luna atunci când este întoarsă cheia bătăliei de la Ninive identifică persecuția care începe cu adevărat la legea duminicală. Persecuția Evului Mediu este apoi repetată. Pionierii au identificat corect că bătălia de la Ninive a fost „cheia" care a adus Islamul în istoria

profetică drept prima nenorocire în 627. Bătălia a fost între Roma și Persia și a reprezentat o victorie pentru Roma, dar a fost ceea ce se numește o victorie pirică. O victorie care, în realitate, este dăunătoare învingătorului. Expresia provine de la o victorie a regelui Pyrrhus al Epirului. După două bătălii împotriva romanilor (Heraclea în 280 î.Hr. și Asculum în 279 î.Hr.), el a învins armata romană, dar a pierdut o mare parte din propriile sale trupe. Potrivit legendei, el a spus atunci: „Încă o asemenea victorie și suntem pierduți."

Bătălia de la Ninive a fost o victorie strategică pentru Roma, însă, odată încheiată, nici Roma, nici Persia nu mai aveau puterea de a rezista în mod eficient, de atunci înainte, asaltului Islamului. Persia este Statele Unite, iar Roma este papalitatea, în împlinirea modernă a bătăliei de la Ninive. Medo-Persia, ca putere cu două coarne, reprezintă puterea cu două coarne a Statelor Unite. La legea duminicală, Statele Unite sunt pur și simplu un singur corn, căci, în perioada care conduce spre legea duminicală, chipul fiarei a fost format, iar această formare constă în unirea ambelor coarne într-unul singur. În Daniel opt, sunt două coarne care reprezintă Imperiul Medo-Persan, iar cornul persan a crescut cel din urmă.

> Atunci mi-am ridicat ochii și am văzut, și iată că înaintea râului stătea un berbec care avea două coarne; și cele două coarne erau înalte, dar unul era mai înalt decât celălalt, iar cel mai înalt a crescut la urmă. Daniel 8:3.

Cele două coarne ale Statelor Unite — republicanismul și protestantismul — se unesc într-unul singur atunci când biserica și statul se reunesc pentru a forma chipul fiarei. Acea formare este pe deplin desăvârșită atunci când semnul fiarei este impus prin legea duminicală. Aceasta identifică Statele Unite ca fiind pur și simplu Persia la legea duminicală. Persia a fost înfrântă de Roma în bătălia de la Ninive. Modul în care Roma a înfrânt Persia are o însemnătate istorică, din pricina manevrelor lui Heraclius, împăratul roman.

Simplu spus, Heraclius a realizat un atac prin surprindere, spre deosebire de un atac frontal, de înaintare directă. Eforturile sale de a realiza surpriza sunt consemnate în istorie. Elementul surpriză a inclus hotărârea lui de a ataca iarna, lucru neobișnuit în acele vremuri istorice, însă nu s-a oprit aici. Heraclius și-a început invazia la mijlocul lunii septembrie 627 dinspre nord (în înălțimile armene). În loc să urmeze ruta așteptată spre sud, direct către capitala persană Ctesifon, el a descris un arc larg, deplasându-se spre sud-est de-a lungul regiunilor de frontieră (aproximativ actuala graniță dintre Turcia și Iran). Apoi s-a întors spre sud și spre vest, traversând râul Marele Zab la 1 decembrie 627. Aceasta a plasat armata sa pe Platoul Ninivei (malul estic al fluviului Tigru), aproape de ruinele vechii Ninive. Această mișcare s-a făcut dinspre sud spre nord în raport cu forțele persane — exact opusul a ceea ce anticipaseră perșii. Ei se așteptau ca el să continue înaintarea spre sud, către Ctesifon. Acest fapt l-a luat prin surprindere pe comandantul persan Rhahzadh și l-a silit să-l urmărească pe Heraclius într-un teren nefavorabil. Le-a permis romanilor să aleagă câmpul de luptă pe câmpiile din apropierea Ninivei. Manevra a împiedicat ca romanii să fie prinși între forțele persane și le-a oferit o rută de scăpare, dacă era nevoie. Împreună cu ceața din ziua bătăliei și cu tactica unei retrageri simulate în timpul luptelor propriu-zise, au existat mai multe niveluri ale surprizei. Această îndrăzneață invazie de iarnă și această rută de învăluire adânc în teritoriul persan sunt considerate una dintre cele mai mari realizări militare ale lui Heraclius. Ea

a contribuit la zdruncinarea încrederii perșilor și a avut un rol major în victoria finală a romanilor în lungul război.

> „În bătălia de la Ninive, care a fost purtată cu înverșunare din revărsatul zorilor până la ceasul al unsprezecelea, douăzeci și opt de stindarde, în afară de cele care puteau fi frânte sau sfâșiate, au fost luate de la perși; cea mai mare parte a oștirii lor a fost făcută bucăți, iar biruitorii (romanii), ascunzându-și propria pierdere, au petrecut noaptea pe câmpul de luptă. Cetățile și palatele Asiriei s-au deschis pentru întâia oară romanilor.
>
> „Împăratul roman nu a fost întărit prin cuceririle pe care le-a înfăptuit; și, în același timp, și prin aceleași mijloace, s-a pregătit o cale pentru mulțimile de sarazini din Arabia, asemenea lăcustelor din aceeași regiune, care, răspândind în drumul lor crezul mahomedan întunecat și înșelător, au acoperit curând atât imperiul persan, cât și pe cel roman.
>
> „Un exemplu mai deplin al acestui fapt nici nu s-ar putea dori decât cel oferit în cuvintele de încheiere ale capitolului din Gibbon, din care sunt luate extrasele precedente. «Deși sub stindardul lui Heraclius fusese alcătuită o armată biruitoare, efortul nefiresc pare să le fi istovit puterile mai degrabă decât să le fi pus în lucrare. În timp ce împăratul triumfa la Constantinopol sau la Ierusalim, un oraș neînsemnat de la hotarele Siriei a fost prădat de sarazini, iar aceștia au tăiat în bucăți câteva trupe care înaintaseră spre a-i veni în ajutor — un fapt obișnuit și neînsemnat, dacă n-ar fi fost preludiul unei revoluții mărețe. Acești tâlhari erau apostolii lui Mahomed; vitejia lor fanatică ieșise din pustie; iar în ultimii opt ani ai domniei sale, Heraclius a pierdut în fața arabilor aceleași provincii pe care le salvase de la perși.»
>
> „‘Duhul înșelăciunii și al entuziasmului, a cărui locuință nu este în ceruri,’ a fost dezlănțuit pe pământ. Adâncul fără fund nu avea nevoie decât de o cheie pentru a fi deschis, iar acea cheie a fost căderea lui Chosroes. El sfâșiase cu dispreț scrisoarea unui cetățean obscur din Mecca. Dar când, din ‘strălucirea slavei’ sale, s-a prăbușit în ‘turnul întunericului’ pe care niciun ochi nu-l putea pătrunde, numele lui Chosroes avea deodată să treacă în uitare înaintea celui al lui Mohammed; iar semiluna părea doar să-și aștepte răsărirea până la căderea stelei. Chosroes, după înfrângerea sa deplină și pierderea imperiului, a fost ucis în anul 628; iar anul 629 este marcat de ‘cucerirea Arabiei’ și de ‘primul război al mahomedanilor împotriva imperiului roman.’ ‘Și al cincilea înger a sunat din trâmbiță, și am văzut o stea căzând din cer pe pământ; și i s-a dat cheia adâncului fără fund. Și a deschis adâncul fără fund.’ El a căzut pe pământ. Când puterea imperiului roman a fost epuizată, iar marele împărat al Răsăritului zăcea mort în turnul său de întuneric, jefuirea unui oraș obscur de la hotarele Siriei a fost ‘preludiul unei mari revoluții.’ ‘Tâlharii erau apostolii lui Mohammed, iar vitejia lor frenetică a ieșit din pustiu.’” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 495–497.

Lupta de la Ninive reprezintă Roma modernă cucerind Statele Unite la legea duminicală, însă aceasta este o victorie pirică, căci o judecată progresivă asupra Romei începe la legea duminicală.

Хосрой быў галавою Персідскай імперыі; таму Персія, якая прадстаўляе падзенне Злучаных Штатаў пры нядзельным законе, ёсць ключом, што адчыняе бездань пры падзенні шостага царства біблейскага прароцтва. Яна ўяўляе нядзельны закон вершаў шаснаццатага, трыццаць першага і сорак першага адзінаццатага раздзела кнігі Даніила, а таксама

Адкрыцця, трынаццаты раздзел, адзінаццаты верш.

Observați comentariile pionierului Stephen Haskell asupra acelorași versete și asupra aceleiași istorii:

> „Arabii, sau sarazinii, nu exercitaseră niciodată vreo influență asupra pământului. În istoria națiunilor, acești oameni liberi ai deșertului trecuseră aproape neobservați. Mahomedanismul a unit triburile risipite și le-a trimis înainte ca cuceritori ai națiunilor. Progresul rapid care a însoțit armele sarazine s-a datorat, în mare măsură, conflictului dintre romani și Chosroes, capul imperiului persan modern. Acest conflict a avut ca rezultat căderea celui din urmă. Persia modernă stătuse ca un zid de apărare, ținând în frâu puterea lui Mahomed; dar când acea putere a căzut, bariera a dispărut, „adâncul fără fund" s-a deschis, iar sarazinii au năpădit lumea. Când „adâncul fără fund s-a deschis, s-a ridicat un fum care a ascuns fața soarelui." Imaginea este una puternică, reprezentând efectul de întunecare al mahomedanismului, pe măsură ce acesta se răspândea pe fața pământului." Stephen Haskell, The Story of the Seer of Patmos, 164, 165.

Zidul acela de barieră din istoria Romei este zidul despărțirii dintre biserică și stat, care este înlăturat la legea duminicală. Există încă un strat al victoriei pirice a Romei asupra Persiei în bătălia de la Ninive, căci a existat o bătălie anterioară de la Ninive, reprezentând un Alfa, iar bătălia din 627 reprezentând Omega. Bătălia a avut loc în 612 î.Hr., la o distanță de aproximativ o mie două sute de ani. În acea bătălie, Asiria a fost înfrântă de o confederație triplă, iar aceasta a marcat sfârșitul Imperiului Asirian.

A. T. Jones comentează asupra luptei alfa a Ninivei:

> „Treburile din guvernarea Asiriei au mers din rău în mai rău, astfel încât, în anul 612 î.Hr., a avut loc o altă mare răscoală din partea aceloraşi trei țări, condusă de data aceasta de Nabopolasar însuși. Aceasta a fost pe deplin încununată de succes: Ninive a fost prefăcută într-un morman de ruine; iar Imperiul Asirian a fost împărțit în trei mari diviziuni,—Media, stăpânind nord-estul și extremul nord, Babilonul, stăpânind Elamul și toată câmpia și văile Eufratului și ale Tigrului, iar Egiptul, stăpânind toată țara de la apus de Eufrat. Pecetea acestei alianțe dintre Babilon și Media a fost căsătoria fiicei împăratului Mediei cu Nebucadnețar, fiul lui Nabopolasar. În împlinirea părții sale din alianța împotriva Asiriei, Faraon-Neco, împăratul Egiptului, s-a suit împotriva împăratului Asiriei ca să lupte împotriva Carchemișului, lângă Eufrat, când împăratul Iosia al lui Iuda a ieșit să lupte împotriva lui și a fost ucis la Meghido. Apoi, întrucât tot acest ținut apusean aparținea împăratului Egiptului, era prin exercitarea suveranității sale legitime, dobândite prin cucerire, că l-a îndepărtat pe Șalum, fiul lui Iosia, de la domnia peste Iuda și l-a pus împărat peste Iuda în locul lui pe Eliachim, schimbându-i numele în Ioiachim, și a pus un bir asupra țării." 1 Cronici 3:15; 2 Împărați 23:31–35." A. T. Jones, Review and Herald, 15 martie 1898.

នៅក្នុងសមរភូមិអាល់ហ្វានៃនីនីវេ នៅឆ្នាំ 612 មុន គ.ស.
ចក្រភពអាស្សីរីបានឈានដល់ទីបញ្ចប់
ដូចដំលែនគរទីប្រាំមួយនៃទំនាយពុះគម្ពីរបញ្ចប់នៅពេលចុងបាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។
អ្នកឈ្នះក្នុងសមរភូមិនោះ គឺសហភាពបីភាគីរួមមាន ហាបីឡូន អសើពុទ និងមឌើ។
នៅក្នុងសង្គ្រាមនៃសម័យនោះ សុកចេយ៉ូសីយ៉ាបានសោយទិវង្គតនៅមគីដូ

ដូច្នេះហើយបានធ្វើជានិមិត្តរូបទុកជាមុននៃអាម៉ាគេដូន។ នៅក្នុងសមរភូមិអូមហ្គោននៃនីនីវេ នៅឆ្នាំ 627 ឥស្លាមនៃវេទនាទីបីត្រូវបានដោះលែង ខណៈដែលជញ្ជាំងការពារនៅក្នុងរដ្ឋធម្មនុញ្ញត្រូវបានដកចេញ ដូចដែលបានតំណាងទុកជាមុន ដូចដែល Haskell បានកត់សម្គាល់អំពីពែរ្សថា ជា «ជញ្ជាំងរបាំង» នៃការការពារ ដែលត្រូវបានដកចេញដោយការបរាជ័យរបស់ពែរ្ស។ ការសោយទិវង្គតរបស់ស្តេចយ៉ូសីយ៉ាននៅមេគីដ្ដូ បញ្ជាក់ថា សមរភូមិនីនីវេលើកទីមួយ គឺជាសមរភូមិទីពីរនៅថ្ងៃចុងក្រោយ។ សមរភូមិនីនីវេចុងក្រោយក្នុងចំណោមពីរនោះ នៅឆ្នាំ 627 នៅពេលដែលសោត្រូវបានបង្វិល ហើយអណ្តូងជ្រៅត្រូវបានបើក គឺជាសមរភូមិទីមួយនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ដ្បិតទីមួយនឹងក្លាយជាទីចុងក្រោយ។ សមរភូមិនីនីវេលើកទីមួយ រវាងអាស្សីរី និងសហភាពបីភាគ នាំទៅដល់អាម៉ាគេដូន។ សម័យកាលនៃយុគងងឹតទីពីរ ចាប់ផ្តើមដោយសមរភូមិនីនីវេ ហើយបញ្ចប់ដោយសមរភូមិនីនីវេ។

Faptele celei de-a cincea trâmbițe, care este primul vai din Apocalipsa, capitolul nouă, sunt ceea ce pionierii au înțeles a fi cea mai clară mărturie istorică dintre toate pasajele din cartea Apocalipsei. Uriah Smith exprimă acest fapt după cum urmează:

> „Versetul 1. Și al cincilea înger a sunat din trâmbiță, și am văzut o stea căzută din cer pe pământ; și i s-a dat cheia adâncului fără fund."
>
> „Pentru o expunere a acestei trâmbițe, vom apela din nou la scrierile domnului Keith. Acest autor afirmă pe bună dreptate: «Cu greu se poate găsi o unanimitate atât de constantă între interpreți cu privire la vreo altă parte a Apocalipsei, ca în ceea ce privește aplicarea celei de-a cincea și celei de-a șasea trâmbițe, sau a primului și celui de-al doilea vai, la saracini și la turci. Lucrul acesta este atât de evident, încât cu greu poate fi înțeles greșit. În loc ca una sau două versete să le desemneze pe fiecare, întregul capitol al nouălea din Apocalipsa, în părți egale, este consacrat unei descrieri a amândurora." Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 495.

Պետրոսը Պանիումում է՝ Նեշվիլի հրազնդերի պատգամը ուղղելու պատասխանատվությամբ, և առաջին անգամ երևում է, որ առաջին վայի տարրերը կատարելապես համընկնում են շուտով եկելիք Կիրակնօրյա օրենքի տարրերի հետ: Հուդայի ցեղի Առյուծը բացեց այս ըմբռնումը՝ համաձայն մարգարեության մյուս գծերի, որոնք Նա արդեն իսկ հաստատել էր: Պատմիչները կվկայեն 627 թվականին Հռոմի կողմից պարսիկների վրա իրականացված անակնկալ հարձակման նշանակության մասին, և երբ նրանք այդպես անեն, կնշեն Հերակլիոսի՝ ձմեռային ժամանակ պարսկանց շուրջ և նրանց թիկունքով կատարված տեղաշարժերը՝ որպես խաբուսիկ հնարք՝ թաքնված մնալու մինչև հարձակման ժամանակը:

Sora White ne informează că Roma nu face decât să aştepte „teren favorabil", iar apoi va lovi.

> „Cuvântul lui Dumnezeu a dat avertizare cu privire la primejdia iminentă; dacă aceasta va fi trecută cu vederea, lumea protestantă va afla care sunt în realitate scopurile Romei numai atunci când va fi prea târziu pentru a scăpa din cursă. Ea crește în tăcere în putere. Doctrinele ei își exercită influența în sălile legislative, în biserici și în inimile oamenilor. Își înalță structurile ei semețe și masive, în ale căror ascunzișuri tainice se vor repeta persecuțiile ei de

> odinioară. Pe furiș și pe neobservate își întărește forțele pentru a-și împlini propriile scopuri atunci când va veni vremea să lovească. Tot ceea ce dorește este un teren avantajos, iar acesta îi este deja oferit. Vom vedea curând și vom simți care este scopul elementului roman. Oricine va crede și va asculta de cuvântul lui Dumnezeu va atrage prin aceasta oprobiu și persecuție." Tragedia veacurilor, 581.

Ca și în cazul împăratului Heraclius, papalitatea s-a îndreptat spre ținta ei „pe furiș și pe neașteptate", în împlinirea capitolului douăzeci și trei din Isaia, unde curva din Tir este dată uitării pentru istoria celei de-a șasea împărății a profeției biblice. Atacul surpriză secret al lui Heraclius este faptul că lumea a uitat papalitatea din 1798 până la legea duminicală. Rând peste rând, prima nenorocire o reprezintă pe a treia și ultima nenorocire. În prima nenorocire este făcută o rostire profetică ce se armonizează, de asemenea, cu istoria islamului și cu perioada sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii.

> Și li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului, nici vreun lucru verde, nici vreun copac, ci numai pe oamenii care nu au sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile lor. Și li s-a dat să nu-i omoare, ci să fie chinuiți cinci luni; iar chinul lor era ca chinul unui scorpion, când înțeapă pe un om. Și în zilele acelea oamenii vor căuta moartea și nu o vor găsi; și vor dori să moară, iar moartea va fugi de ei. Apocalipsa 9:4–6.

Înainte ca cheia să fie întoarsă în bătălia de la Ninive, care este legea duminicală ce urmează să vină în curând, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt deja sigilați. La legea duminicală, nimicirea cetăților, care este inițiată prin bilele de foc ale Nashville-ului, este reprezentată ca o perioadă de „cinci luni", când războiul face ravagii și este inițiată a doua baie de sânge papală, în împlinirea răspunsului dat martirilor Evului Mediu în pecetea a cincea.

> Și când a deschis pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră înjunghiați pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care o ținuseră. Și ei au strigat cu glas tare, zicând: Până când, Stăpâne, Tu, Cel sfânt și adevărat, nu vei judeca și nu vei răzbuna sângele nostru asupra celor ce locuiesc pe pământ? Și fiecăruia dintre ei i s-a dat o haină albă; și li s-a spus să se odihnească încă puțină vreme, până când vor fi împliniți și împreună-slujitorii lor, și frații lor, care aveau să fie omorâți ca și ei. Apocalipsa 6:9–11.

Mucenicii Evului Întunecat sunt primul grup care îi prefigurează pe mucenicii Romei moderne în timpul crizei legii duminicale. Înainte ca acea criză să sosească, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt sigilați, iar acel proces de sigilare a început la 11 septembrie, odată cu venirea islamului celei de-a treia vai și cu stropirea ploii târzii. Când mucenicii primului Ev Întunecat au întrebat când avea să fie judecată papalitatea, li s-a spus că va exista un al doilea grup de mucenici atunci când Evul Întunecat se va repeta, ceea ce are loc atunci când cheia bătăliei de la Ninive se împlinește la legea duminicală care vine curând. Înainte ca al doilea grup de mucenici să fie alcătuit, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt sigilați, iar perioada sigilării care a început la 11 septembrie este identificată în pecetea a cincea, căci convorbirea prezentată acolo se găsește în Apocalipsa capitolul șase, versetele NOUĂ până la UNSPREZECE, marcând astfel începutul și sfârșitul sigilării prin 9/11. Sfârșitul introduce nimicirea islamului, așa cum este prezentată în Apocalipsa NOUĂ, UNSPREZECE, iar cei care sunt sigilați vor fi împlinit experiența lui Daniel reprezentată

în Daniel NOUĂ, UNSPREZECE.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.